

Oxid dusnatý NO je oxid dusíku s vyšším oxidačním číslem, proto koncovka -ico	
ossido azotico	oxid dusnatý
Oxid dusnatý NO je oxid dusíku s vyšším oxidačním číslem počítáno od samotného dusíku, proto koncovka -ico	
ossido azotoso	oxid dusný
Oxid dusnatý NO je oxid dusíku s nižším oxidačním číslem počítáno od samotného dusíku, proto koncovka -oso	
protossido di azoto	oxid dusný
Oxid dusný N ₂ O je nejjedodušší (první) oxid dusíku, proto předpona	
ossido diazotico	oxid dusný
Oxid dusný N ₂ O má atomy v poměru 2:1	
ossido nitroso	oxid dusný
Oxid dusný N ₂ O je oxid dusíku s nižším oxidačním číslem, proto koncovka -oso	
ossidulo d'azoto	oxid dusný
protossido d'azoto	oxid dusný
Oxid dusný N ₂ O je nejjedodušší (první) oxid dusíku, proto předpona	
monossido diazotico	oxid dusný
Oxid dusný N ₂ O má poměr atomů 2:1	
ossido manganoso	oxid manganatý
ossido di manganese	oxid manganatý
perossido di manganese	oxid manganičitý
biossido di manganese	oxid manganičitý
anidride permanganica	oxid manganistý
sesquiossido di manganese	oxid manganitý

ossido manganico	oxid manganitý
biossido d'idrogeno	peroxid vodíku
perossido d'idrogeno	peroxid vodíku
acqua ossigenata	peroxid vodíku
3. anhydridy kyselin	
U některých sloučenin se předpokládá jejich vznik odtržením vody z jejich mateřských kyselin	
anidride antimonica	oxid antimonitý
anidride antimoniosa	oxid antimonitý
anidride ipoazotica	oxid dusičitý
anidride ipoclorosa	oxid chlorný
anidride silica	oxid křemičitý
anidride silicica	oxid křemičitý
bezokyslíkaté kyseliny	
Některé prvky tvoří bezokyslíkaté kyseliny. Jejich český název končí na –ovodíková kyselina. Pokud se jedná o plyn, jehož rozpuštěním ve vodě vznikne tato kyselina, dostává název –ovodík.	
acido idrofluorico	kyselina fluorovodíková
acido fluoridrico	kyselina fluorovodíková

acido muriatico chlorovodíková	kyselina
acido idroclorico chlorovodíková	kyselina
acido bromidrico bromovodíková	kyselina
acido iodidrico jodovodíková	kyselina
acido solfidrico sirovodíková	kyselina
acido prussico kyanovodíková	kyselina
acido cianidrico kyanovodíková	kyselina
triviální názvy	
acqua	voda
ammoniaca	amoniak
idrazina	hydrazin
acqua pesante	těžká voda

sloučeniny kovů a nekovů s vodíkem (hydridy) mají také zvláštní názvy. Tvoří se z latinského názvu prvku + přípona an. Starší názvy typu křemíkovodík, tellurovodík, selenovodík se nepoužívají.

Voda by se měla jmenovat oxan, amoniak azan, methan by měl být karban, hydrazin diazan.

idrogeno solforato	sulfan
metano	methan
etano	ethan
etilene, etene ethan	
acetilene	ethyn

Ternární sloučeniny
Jsou to sloučeniny tvořené třemi prvky (amonný kationt se počítá jako jeden prvek)

Kyslíkaté kyseliny

Zatímco české názvosloví je přísně založeno na oxidačním čísle centrálního atomu, italské se tvoří trochu jinak. Jestliže prvek tvoří dvě oxokyseliny, ta s nižším oxidačním číslem má koncovku **-oso**, ta s vyšším oxidačním číslem má koncovku **-ico**. Vlastní název kyseliny je vždy jednoslovný. Může se stát, že jeden prvek má v oxokyselinách oxidační čísla +IV a +VI a jiný třeba +III a +V. Pokud prvek tvoří více kyselin, přidáváme předpony **ipo-** a **per-**, kterými snižujeme to „vyšší“ oxidační číslo nebo naopak zvyšujeme to „nižší číslo“ a kyselina má pak dvouslovný název.

teoretická řada kyselin je tedy, pro hypotetický prvek „**element**“

1. **acido ipoelementoso**
2. **acido elementoso**
3. **acido ipolementico**
4. **acido elementico**
5. **acido perelementico**

acido ipoiodoso jodná	kyselina
kyselina s číslem menším než je „nižší číslo“	
acido iodico jodičná	kyselina
kyselina s „vyšším číslem“	
acido periodico jodistá	kyselina
kyselina s číslem vyšším než je „vyšší číslo“	

acido ipocloroso chlorná	kyselina
acido cloroso kyselina chloritá	
acido clorico kyselina chlorečná	
acido perclorico chloristá	kyselina
acido manganico manganistá	kyselina
mangan tvoří jen jednu stálou kyselinu	
acido permanganico kyselina manganistá	

Název je vždycky tříslavný, složený s názvu aniontu s příslušnými řeckými předponami značícími počet, pak je předložka **di** a název prvku (kationtu).

Druhou možností je dvouslovný název s názvem aniontu na prvním místě a názvem kationtu s příponou **-oso** pro prvek s „nižším“ oxidačním číslem nebo **-ico** pro prvek s „vyšším“ oxidačním číslem.

solfito sířičitan	
solfato	síran
nitrito dusitan	
nitrato dusičnan	
ipoclorito di potassio draselný	chlornan
ipoclorito di magnesio hořečnatý	chlornan
clorito di sodio sdný	chloritan
clorato di litio lithný	chlorečnan